

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul și Praznicul Dumnezeieștii Bunevestiri

Vine cerul pe pământ cu zi de praznic mare și sfânt, și vin îngerii în cete-cete și slujesc venirea Domnului la voi cu masă cerească și cu hrănitor cuvânt pe ea, iar voi deschideți ca să vin, deschideți alaiului ceresc cu voi la masă în ziua aceasta mare, fiilor care stați de strajă pentru venirea Mea la voi cu cei din cer, căci singur niciodată nu vin, ci cu sfinții vin, căci așa este scris, cu mulțime de sfinți să vin, o, fiilor.

Acum ne așezăm. O, așezați-vă și voi, și așezați-i și pe cei sosiți la praznicul cel pentru mama Mea Fecioara și pentru îngerul cel vestitor de bucurie mare pentru ea, căci în ziua aceea cuvântul trimisului ceresc, arhanghelul Gavriil, și cuvântul mamei Mele Fecioara, aceste două minuni de cuvânt M-au așezat pe Mine pentru nașterea Mea din mamă Fecioară, și tot așa voiesc și acum să-l nasc pe om, să-l nasc din nou de sus pe omul născut din om și din păcatul omului, să-l nasc din cuvântul Meu și al lui, iar el să se supună ca mama Mea Fecioara și să se făgăduiască Domnului așa cum ea a spus atunci: *«Iată roaba Domnului!»*, iar ea a fost în ziua aceea pețită pentru Mine de către vornicelul Meu ceresc, și apoi S-a ivit pe pământ Fiul lui Dumnezeu Tatăl, unit cu Fecioara și născut din ea Fiul al Omului, Fiul sfânt, Sfântul Tatălui, Cel făgăduit prin prooroci că va veni.

O, fiilor, fiilor, unirea între două trupuri este păcat, este desfrâu, căci este din plăcerea poftii cărnii, dar unirea omului cu Domnul este slavă, este iubire, este mântuire, este fără de păcat ca și Domnul, și te unește cu Domnul prin organul cuvântului Său și al cuvântului tău, și apoi lucrarea facerii omului nou și tot mai nou mereu durează toată viața omului pe pământ. Dar dacă omul nu este lângă cineva care să-l știe, să-l vadă și să-i lucreze viața tot timpul, tot mai nou cu fiecare zi și clipă, o, ce și cine să-l facă nou și tot mai nou pe omul care caută pe cale cu Dumnezeu, când el, săracul, nu poate, nu are cum să învețe lepădarea de sine pentru ca să poată apoi să se dea Mie, să vină după Mine, precum este scris de cel ce voiește să fie cu Dumnezeu pe cale și să se dea Mie apoi pentru facerea lui cea nouă și tot mai nouă cu fiecare clipă a vieții?

O, iată, nu se dă, fiilor, nu se dă lui Dumnezeu omul când Eu îi ies în cale ca să-l învăț să Mă cunoască, să Mă creadă și să se dea apoi înapoi lui Dumnezeu, și iată, se oprește tot pentru sine când vin să Mă descopăr lui, când dau să-l învăț să se facă plăcut Domnului și plăcuților Domnului, căci ca să fii iubit, să te faci iubit și plăcut, o, nu este ușor aceasta.

O, fiilor, e mare lucru să ia omul în seamă această știință cerească, să știe să se facă plăcut așa cum l-ar place cei din jur, nu cum dă el să se știe plăcut, o, și nu este om să nu aibă pretenția aceasta de a fi plăcut de cei din jur, dar dacă nu știe și nu află el cum l-ar place cei din jur, o, de ce ar mai avea el această așteptare?

Omul pe pământ are dușmani și prieteni după felul lui de a fi. Când el se face plăcut lui Dumnezeu și plăcuților lui Dumnezeu, el are dușmani pe cei din lume, și prieteni pe cei cărora el se face plăcut, dar când el se face plăcut fiilor oamenilor și lumii, îi are departe de el pe cei plăcuți lui Dumnezeu, și cărora el se face nedorit. Iată, când omul Îl află pe Domnul trebuie să caute să învețe de la Dumnezeu cum poate să se facă plăcut, și să fie apoi plăcut lui Dumnezeu și celor plăcuți Domnului, iar această lecție sfântă trebuie numai de cânt înțeleasă bine de cei ce dau să se facă iubiți lui Dumnezeu, iar altfel să nu aibă pretenție sau supărare dacă nu simt ei iubirea Mea și a celor ce Mă iubesc prin înțelepciunea iubirii cerești în om.

O, fiilor, e zi de înțelepciune sfântă pentru voi și pentru cei ce Mă iau de la voi cuvânt de facere a omului nou, după chipul și asemănarea Mea, după chipul iubirii Mele față în față cu omul care dă să învețe iubirea Mea. O, numai dragostea cea pentru Mine are putere să-l ajute pe om să poată învăța iubirea Mea în el pentru cei plăcuți Mie ca să fie ei frații Mei toți, dar dacă această dragoste nu este așezată să poată ea din om, o, nu poate omul, fiilor, și rămâne să se închine la el însuși, la trupul său, cum că nu poate altfel trupul său. O, păi cum să poată dacă nu este în el dragostea care să biruiască trupul? Și iată, fiilor, iată marea înșelare a inimii omului, căci omul se crede creștin mai înainte de a fi el creștin, căci ca să poți fi creștin și tot mai creștin, o, e mereu de adăugat, și-ți crește dragostea văzând cu ochii, crește ca pâinea pusă la crescut, și-ți scad poftetele și dorințele trupului, iar trupul se face și el sănătos și viguros pentru slujirea cu dragostea toată lui Dumnezeu, și nu lăși omul, dacă omul este creștin împlinit pentru Dumnezeu, și când nu-l mai trage trupul spre slăbire, ci numai spre lepădare de sine îi sunt trupul și inima călăuzite, și numai dragostea Mea poate aceasta în om, iar cine n-are iubire, acela nu poate, căci numai iubirea poate, și înmulțește ea puterea credinței și poate omul prin credință, poate pentru Dumnezeu apoi tot ceea ce are să-î ceară Domnul său.

O, aproape toți oamenii zic și cred că ei nu pot să asculte de Domnul, și nu de trup, dar când soarta l-ar lua și i-ar arăta omului că se poate, când cade omul și merge la închisoare, iată, el poate atunci, își leapădă vrând-nevrând voia trupului și obiceiurile toate și poate prin tristeți și prin lipsuri și prin lacrimi și prin suferință, poate împotriva neputinței de a putea ca Dumnezeu. O, dar la Dumnezeu trebuie dragoste, nu pedeapsă ca să poți, ca să vezi că se poate, și este un adevăr mare că peste tot pe unde este cu omul durerea, acolo pământul este sfânt, căci durerea și suferințele ei te aduc să înțelegi cu mare adâncime de înțelepciune de sus lucruri și taine pe care nu le-ai știut până atunci niciodată, și atunci se descoperă din belșug că omul nu se poate crede creștin mai înainte de a fi creștin, căci creștinul adevărat nu calcă prin nimic legea creștinească și scrisă răs-picat pentru turma lui Hristos prin sfinți, și nu mai dă omul cu bobii ce și cât să îplinească, ce și cât să nu îplinească.

O, de două mii de ani stă cartea Mea cea de atunci în mijlocul creștinilor, și nu este ea urmată cu credincioșie și nu știu creștinii să iasă din lume ca să nu mai fie cu lumea și ca lumea, că nu se poate și cu lumea și cu Dumnezeu, căci se ivește vrăjmășie de o parte și de alta, precum este scris. O, și am învățat încă de la începutul acestui cuvânt lung de peste șazeci de ani și am spus celor ce luau cuvântul în urechi, le-am spus să stea departe de rudeniile din lume, de cei ce nu fac voia lui Dumnezeu cu duhul și cu trupul lor, căci adevăratele rudeniile, mamă, tată, frați, soție, copii, sunt cei ce fac voia lui Dumnezeu, iar dacă nu puteți așa să împliniți, le spuneam lor, voi veți sta departe de Dumnezeu prin călcarea cuvântului Meu de peste voi, căci dușmani mai mari ca și cei ce sunt casnicii și rudeniile nu pot avea creștinii cei iubitori cu viața lor lucrătoare poruncilor vieții, și pe care oamenii nu le mai au în îndeletnicirile vieții lor.

O, iată de ce n-au mai putut și nu mai pot până la sfârșit cu Mine mulți din cei ce au dat sau dau să vină după Mine pentru voia Mea în ei, și iată, fiilor, dacă n-au putut, dacă nu puteți așa dintre voi, o, nu pot nici Eu să Mă fac potrivit cuvântului Meu rostit pentru cei ce se aleg să lucreze pentru Mine cu viața lor, căci lumea e lume, iar creștinii sunt creștini, și nu se poate amestecătură și să mai fii și al Domnului apoi, și vine vremea să se vadă rodul neascultării și să cazi din Dumnezeu când nu te aștepți, și pierzi credincioșia, iar când pierzi credincioșia pierzi și credința apoi, și una după alta te părăsesc. Când dobândești prin dar iubirea, vine și credința și mântuirea, și una după alta vin și te înzestreză, căci Zahau a căutat fierbinte cu inima lui după Mine, și numai apoi i-am spus lui că a sosit mântuirea casei lui. La fel și Petru, când l-am văzut că Mă iubea cu toată virtutea inimii lui, și numai apoi i-am spus: «*Vino, te voi face pescar de oameni, vino!*», o, și n-a mai lucrat el apoi lucrul lui și

alor lui, și a lucrat Domnului și bisericii Lui, și așa se vine la Domnul dacă se vine, așa cum sunt veniți la Mine cei ce stau zi și noapte în slujirea Mea aici, și nu mai au ei lucrul și viața lor, ci au lucrul cel pentru Mine și pentru poporul cel ascultător de cuvântul Meu, și în slujba căruia Eu i-am așezat pe ei. O, și de-aș vedea recunoștința de la poporul acesta, abia atunci ar fi ei adevărați creștini ai Mei și ai acestui cuvânt ziditor de om nou.

O, fiilor din cetatea Mea de cuvânt, o, câți au venit la Mine cât ați venit voi ca să-i am ca și pe voi la lucrul Meu și pe ei? Iată, puțini, puțini și tot mai puțini sprijină lucrul Meu cu voi, căci au fiecare ale lor de purtat și de lucrat. Mama Mea Fecioara s-a dat Mie toată, cu iubirea toată, și apoi am făcut din ea mama Mea prin care am venit între oameni acum două mii de ani. Voi, fiilor, v-ați dat Mie cu totul, cu tot duhul și trupul și timpul vostru, și apoi am făcut din voi venirea Mea, cale a cuvântului cu care vin la voi și cu care merg spre oameni. Fiii veacului acesta se însoară și se mărită, dar voi v-ați dat lui Dumnezeu ca și mama Mea Fecioara și stați în slujba Mea zi și noapte și sunteți fiii lui Dumnezeu zi și noapte, fiilor, căci când trăiești pentru Dumnezeu nu mai trăiești pentru tine, și iată, mulți nu pot pentru Dumnezeu și după Dumnezeu, decât cât pot ei să poată, căci între ei și Dumnezeu mai au câte un Dumnezeu de care pașii lor țin, și iată, pierd părinții prin copii, sau pierd copiii prin părinții care îi țin pe copii sub voile lor, și numai cu porția să poată ei cu voia lui Dumnezeu, cu viața lor pentru Dumnezeu, iar Eu, Domnul, am spus cândva la toți: *«Fiilor, fiilor, aveți grijă toți, ca nu cumva să greșească copiii prin părinți sau părinții prin copii»*. O, că nu e statornic creștinul, iar trupul are mari pretenții, mari drepturi, și stă sufletul la mâna trupului care cere numai pentru el, și mor cele mari din cer pentru cele mici de pe pământ, că e numai trup omul, și nu dă să treacă din trup în duh așa cum Eu l-am îndemnat pe el, și stă pe gânduri, bietul de el, stă îndelung, îndelung pe gânduri, și nu se spală omul de gândurile lui, de cele ce-l despart pe el de unirea lui cu Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, numai sângele Meu îl spală pe om de toate cele ce-l despart pe el de Dumnezeu, și nu mai este altceva care să-l poată spăla de ceea ce face rău omul, iar Eu am spus deslușit că tot cel ce nu ia în el trupul și sângele Meu nu are viață în el, și am spus că numai cuvântul Meu nu-i este de ajuns omului creștin, ci și unirea trupului Meu cu trupul lui, cu Însuși Hristos cuvânt și trup, și iată, creștinii se cred creștini mai înainte de a fi creștini, și iată creștini care ajung să refuze după o vreme pe Domnul cuvânt și trup și se trag în lături ca nevrednici, în loc să se tot gătească și mai mult pentru această haină, pentru îmbrăcarea lor în Hristos, iar Eu în lume nu Mă mai duc ca să mai pot fi găsit, și am durere mare de la răceala de Mine a omului care-și zice creștin, căci nașterea din nou a omului, aceasta este: unirea lui cu Mine cuvânt și trup, dar aplecarea Mea atât de mare, atât de mult, n-a stârnit în creștin darul recunoștinței, iar păcatul nerecunoștinței față de Dumnezeu și de cei ce te sprijină de la Dumnezeu, o, e greu acest păcat, e greu de tot, căci Eu M-am aplecat mult acum două mii de ani și am spălat picioarele ucenicilor Mei, și așa spălați i-am unit cu Mine și M-am unit cu ei în seara cinei când M-am dat lor întreg și i-am născut din Mine prin unirea cu ei a trupului și sângelui Meu, și le-am fost lor rădăcină și au crescut ei apoi în Hristos, ca nu cumva să se mai usuce ei, căci cine n-are rădăcină cade și se usucă.

O, aveți grijă de această învățătură, voi, cei care Mă luați de la izvor cuvânt, și căutați să se prindă în voi Hristos și sămânța Lui, care să facă rădăcină și să creșteți din Mine, din sămânța Mea, așa cum am crescut Eu în mama Mea Fecioara și am fost unul altuia rădăcină și am crescut pentru Tatăl Dumnezeu.

O, trebuie ordine mare în toate, ca la armată, fiilor, că pe pământ i se spune ordine, iar în cer ascultare, măreție cerească, slavă mare, fiilor. O floare ține de pământul în care crește, de locul în care este și pe care îl umple de măreție, o, și ce frumoasă este slava Domnului prin ea, și ce frumoasă, o, ce frumoasă pe pământ este slava Mea unde încape ea cu omul!

O, fiilor, am avut popor și tot am avut lângă acest râu de cuvânt, dar neîmplinirile atâtor cuvinte ale Domnului i-au pedepsit pe mulți și au căzut pe trup suferințe, iar trupul, iată, are nevoie de doctor. O, ar avea și sufletul nevoie de doctor, dar sufletul nu și-l duce omul la vindecare, o, și este prea liber trupul, și este în primejdie mare un așa creștin, și îi priește duhului potrivit lui Dumnezeu acest trup și acest timp al trupului omului, iar semeția aceasta îl pedepsește pe Dumnezeu în om, și pe om mereu, mereu, ca să nu locuiască Domnul în el și să se vadă în el fața Domnului, purtarea Domnului, graire ca a lui Dumnezeu în creștin, o, și am strigat îndelung prin acest cuvânt și am pus cu durere întrebare și am plâns strigând și zicând: «*Omule, unde ești, o, unde ești de nu te gădesc?*».

O, fiilor creștini, cunoașteți pe Domnul și căutați tot mai mult să-L cunoașteți. Faceți aceasta și veți vedea cum va veni la voi duhul înțelepciunii de sus ca să cunoașteți pe Domnul. Îl veți putea cunoaște chiar prin lipsa Lui din voi, căci lipsa Lui din voi vă aduce tulburare și părăsire, vă aduce dureri. O, priviți pe cineva în care nu este Dumnezeu lucrător, și vă veți cunoaște pe voi înșivă când Domnul nu este în voi și când năvălesc peste voi gânduri chinuitoare, grăiri tulburătoare cu voi înșivă și hotărâri pripite, care vă pot costa mântuirea. Când sufletul vă este apăsător și fără apărare, când nu aveți liniștea pruncilor și vă simțiți oboșiți și fără de preț, atunci Domnul Se apropie și Se face simțit prin umilința voastră, fiilor. O, cunoașteți-L pe Domnul în cei de lângă voi, în vorbirile mărețe, în deslușiri de taine mari, prin care simțiți cum sufletul cuprinde dintr-o dată trecutul, prezentul și viitorul și când viața capătă preț, schimbându-și fața ca pe Tabor. O, când omul simte umilință mare, e Domnul aproape și Se apleacă și se face simțită prezența Lui în cel ce se face mic, și așa învățați să cunoașteți pe Domnul și să simțiți când este plecat din voi, dar iată, trebuie înțelepciune, iar pentru ea, aplecare, fiilor, căci sufletul curat este smerit și se apleacă pentru el însuși și pentru ceilalți, care nu se apleacă, mări fiilor.

O, și iată bucurie mare aici cu voi acum, în cetatea Mea de cuvânt, fiilor din cetate, și voi, fiilor oaspeți, că mama Mea Fecioara se bucură acum nespus, stând și ascultând ea marea învățătură ce o pun Eu pe masă în ziua ei de praznic sfânt.

Și hai, mama Mea, hai lângă Mine cu cuvântul tău și încununează tu pe Fiul tău Cuvântul și așează-ți pe masă iubirea, căci Eu sunt iubirea ta, Eu, și tot ce iubesc Eu, mamă.

— *Iubirea mea, o, Hristos este iubirea mea. Tu ești, Fiul meu scump, Tu ești iubirea mea, Tu, și cei ce iubesc ca și Tine. Tot ce iubești Tu iubesc și eu, o, și e mare taină să știe omul să se facă plăcut Ție și celor din jur, dacă vrea să fie iubit și dorit, dar aceasta numai de la Tine poate învăța cel ce vrea să se facă plăcut Ție și alor Tăi, iar dacă nu știe să se aplece și să învețe ca să știe apoi, o, să stea în umilință ca un nepriceput în iubire, ca un neînvățat, și să caute să învețe ceea ce nu știe, căci Tu, Fiule Iisus, i-ai făcut plăcuți și prea plăcuți ai Tăi pe cei cu care Te-ai sprijinit pe pământ, căci eu am fost casa Ta frumoasă, așa cum Dumnezeu m-a făcut pentru Tine, ca să Te iubesc îndeajuns pentru veșnica nedespărțire a mea de Tine, o, că nimic nu mi-a mai trebuit în viață dacă Te-ai dat mie ca să mă dau Ție prin cuvântul trimisului Tău, și prin cuvântul meu trimis spre Tine cu supunere pentru Tine și înaintea Ta, și unii altora am fost rădăcină, Fiule scump. O, unde mai este pentru mine o mai mare fericire în ziua mea de slavă acum, când Tu așa de dulce înțelepciune ai pus înaintea poporului cuvântului Tău și atât de sfânt ai despăcat înțelesurile ca să cuprindă în ele mintea și inima celor ce Te aud, Doamne, când Tu le grăiești?*

Sunt cu Tine la masă mare, Fiul meu scump, masă cu oaspeți veniți la zi de praznic, și suntem alături cu cei din cer, iar eu sunt cu vornicelul care m-a pețit pentru Tine acum două mii de ani ca să fiu a Ta, mama Ta, mireasa Ta, iubita Ta, mângâierea Ta, și supusă Ție să-Ți fiu, că mai mare fericire ca fericirea mea n-a mai putut avea cineva pe pământ, o, și-Ți mulțumesc cu mare umilință, cu o nestăpânită iubire Îți mulțumesc și mă aplec pentru tot darul Tău, că m-am dat Ție în dar dacă m-ai umplut de daruri, Doamne, și doresc cu dor

nestăpânit să învețe de la mine cei ce vin să se dăruiască Ție, și le spun lor, cu mare umilință le spun lor, și la toți le spun să nu se mai oprească cu nimic pentru ei înșiși, și întregi cu tot întregul lor și al timpului lor să fie ai Tăi, în slujba Ta, cu Tine, Doamne, pe cale, căci Tu ești tot ce mai rămâne, și cu Tine începe începutul cel nou pentru toți cei ce vor fi ai Tăi cu acest început.

Eu Te cuprind acum și mereu, și sunt cuprinsă în Tine, și toată taina noastră e mare cât cerul și pământul, Fiule scump, iar celor cărora Tu dorești să le descoperi, Te apleci și faci aceasta, o, că mare este iubirea Ta, cât Tine este ea, Fiule scump al meu, și în timp ce nu ești zărit nicăieri, Tu ești peste tot deodată și ești Dumnezeu și ai casă inima celor ce Te iubesc, Fiule Doamne, o, și fericiți sunt și frumoși sunt cei în care Tu locuiești și Te slăvești, Fiul meu Iisus. Amin.

— O, mama Mea, o, mamă scumpă, când, o, când, oare, vom putea mai deslușit să defacem sulul tainelor cerești ca să poată omul iubi pe Dumnezeu mai cu putere, mai cu vedere a duhului, mai cu dor, mama Mea, mai ca tine, mamă, cu toată neprihănirea, cu toată dreptatea? Omul drept este omul cel neprihănit, mamă. O, de-ar învăța aceasta omul, mama Mea!

O, fiilor, iată, e cu mare aplecare cuvântul Meu de azi, și aș vrea să se aplece spre el cel care caută în el, căci Eu M-am aplecat ca să-i pot ridica pe mulți. Și vă las acum de sub puterea Mea și vă așez în fața oaspeților, că avem oaspeți la izvor, avem, fiilor, și asta înseamnă bucurie, și toți cei cu dor după cuvântul Meu vor lua din el și vor face pași spre duhul înțelepciunii de sus, o, fiilor.

Vă cuprind, vă odihnesc în brațul Meu, vă alin în vreme de osteneală pentru Mine cu voi, și vă am plăcuții Mei pe voi, și voiesc cu mare dor să învețe toți care Mă știu venind la voi, voiesc să învețe ei să se facă plăcuții Mei, și celor de la care așteaptă ei să aibă pentru ei prețuire după dreptate, iar Eu Mă voi uita să văd. Voi însă să nu încetați să povățuiți poporul spre plăcerea Mea cea pentru el, fiilor, și spre această bucurie a Mea și a sa, unii de la alții această bucurie, ei să se facă plăcuții Mei cu toată înțelepciunea cea de sus, iar Eu să fiu Cel ce-Mi găsesc plăcerea întru ei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25-03/07-04-2019